

ZEMURIS

LATGALES NOVADA NEDĒĻAS LAIKRAKSTS

Nr. 42

1995. GADA 3. NOVEMBRIS

CENA 5 SANTĪMI

KĀ POSTU SKĀBĒŠANA

Klāt Lapkrītis un Salnas mēnesis, pēc kalendāra ar šo dienu, 3. novembrī, jāskābē kāposti, un tas darāms līdz 8. datumam. Šajā pašā laikā novāc mārrutkus, liecīs novieto pagrabā un virsū uzber sausu kūdru. Tā ka pēc katoļu kalendāra pēc Dvēseļu dienas īpašu svinamo dienu nav, tad var strādāt ar pilnu sparu. Sodien ir mūķa Mārtiņa no Pores piemiņdiena, rīt – bīskapa Kārla Baromeja, bet ceturtidien, 9. novembrī, atzīmē Laterāna bazilikas iesvētīšanas gadadienu.

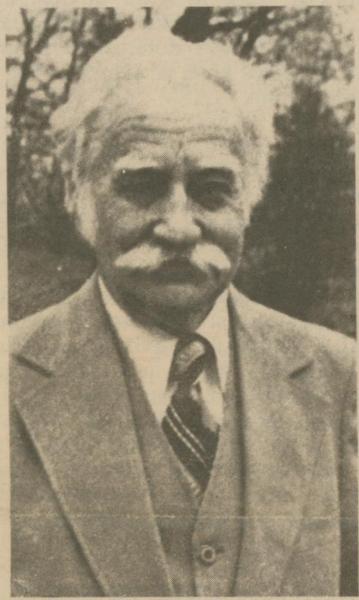
ZEMKOPJA KALENDĀRS. Sodien Mēness atrodas Zīļju, rīt un parīt būs Auna, tad trīs dienas Vērsa un un nākamceturtdien – Dvinu zīmīm. Pilna fāze iestājas otrdien, 7. novembrī pūksten 9.20. Par novembri tautas ticējumos teikts, ka daudz Saulainu dienu mudina uz to, ka nākampavasar būs agri jāsēj. Ja novembri auksts, marts būs silti, ja snieg un stipri salst – gaidāms bagāts gads, bet silti un miglains esot bāda vēstnesis.

IVĀROJAMI DATI

10. novembrī pyrms pīcim godim Amerikas Savīnōtajos Valstīs nūnaslēdze dzeives ceļš aktivam sabīdriskam darbinīkam Jōņam Dimantam, senioram (1904. – 1990.).

«Tāvu zemes kalendars»

Plašāku materiālu par Jāni Dimantu senioru lasiet šī mūsu laikraksta otrajā lappuse.

USA MIERA KORPUSA AKTIVITĀTES

STĀSTA V. STŪRIS

Stāsta V. Stūris, Preiļu rajona padomes perspektīvās plānošanas nodajās vadītājs:

– Mums iesākusies sadarbība ar Amerikas Savienoto Valstu Miera korpusu, dibinātu 1964. gadā, kurš sniedz palīdzību visām normālām valstīm – strādā sešdesmit valstīs. Varen plašā organizācija, Latvijā līdz šim bija tikai skolotāji, kuri ierādās mācīt valodu, bet šogad ir programma, kas palīdz apmācīt nodarboties ar biznesu, atbalsta programma, un tās ietvaros pie mums atbraukusi Džeina Dālinga no Nebraskas šata. Vina ilgu laiku strādājusi par nodokļu inspektorā, valsts ienēmumu dienestā un tamlīdzīgās struktūrās, ir maģistres un bakalaurei grādi ekonomikā. Vina palīdzēs sakārtot visas mūsu lietas, saorganizēt mazo un vidējo biznesu. Respektīvi, strādnieku skaitam no viena līdz piecdesmit cilvēkiem. Palīdz izstrādāt tā saucamo biznesa plānu, nodibināt sakarus un tamlīdzīgi. Mums lielākā problēma ir tā, kā praktiski nevienam nav speciālas izglītības biznesā. Vairāk vai mazāk daži lasījuši kādas grāmatas vai brošūras, kaut ko noklausījušies viens no otra un tagad uzskata, ka kaut ko saprot no

tādas pasaules, kāda ir bizness. Visi tādā kārtā ir biznesmeni, bet tomēr neviens išti neko neprot. Šī ir lielākā problēma, kas mums jārisina. Viņi zina, kā vieglā pārdot, bet nezina, kā ražot, un tamlīdzīgi. Visi sūdzas, ka viņa izglītība ir par mazu. Mums tā tāda kā stratēģija – vainīgi visi visapkārt, bet ne pats uzņēmējs.

Tā tad arī būs palīdzība, ko piedāvā miera korpuiss. Bija nupat atbraucis asociācijas direktors Baltijas valstis Bils Edvards un programmas speciāliste Latvijā Dita Rutkovska. Viņi iepazīnās, kā un ar ko nodarbojas Džeina, kādas viņai radušas problēmas, kur vajadzīga palīdzība, tāpat, kādas mūsu kopīgās problēmas, kā darbojas aparātūra un vairāk nav vajadzīgs kas jauns. Viņi interesējas, vai Džeina apmierināta ar darbu un sadzīves apstākļiem Preiļos, lai turpmāk viņa varētu strādāt auglīgāk.

– Vai šis korpuiss strādā tikai Preiļu rajonā?

– Nē, Latgalē pārstāvīgi vēl ir Daugavpilī un Rēzeknē, zinu, ka šie cilvēki atrodami Ludžā. Mūsu rajonā viņu līdz šim nebija. Katrā sīkā pagastā vai ciemā viņus nodarbināt būtu par daudz, bet rajona

Saeima pieņemusi un Valsts prezidents izsludina šādu likumu:

PAR STARPTAUTISKAS NOZĪMES SVĒTVIETU AGLONĀ

I nodala.

Vispārīgie noteikumi

1. pants. Starptautiskas nozīmes svētvietu Aglonā (turpmāk – Aglonas svētvietu) ir Latvijas kultūrvēsturiskā man-

tojuma daļa – kultūras piemineklis un reliģisku svētceļojumu vieta.

2. pants. (1) Aglonas svētvietu atrodas Aglonas pagasta teritorijā.

(2) Aglonas svētvietā ietilpst bazilikas sakrālās ēkas, svētavots, klosteris, sakrālais laukums un Aglonas kapsēta. Aglonas svētvietas aizsardzības zonā ietilpst citas Aglonas bazilikai piederošās zemes, ēkas un būves.

3. pants. (1) Aglonas svētvietas kā kultūras pieminekļa aizsardzība nosaka likums «Par kultūras pieminekļu aizsardzību».

(2) Religisko darbību Aglonas svētvietā nosaka Religisko organizāciju likums.

(3) Baznīcas attiecības ar valsti Aglonas svētvietā nosaka konstitucionālais likums «Cilvēka un pilsoņa tiesības un pienākumi».

4. pants. Aglonas svētvietas

kā reliģisku svētceļojumu vietas īpašu uzturēšanas kārtību nosaka šis likums..

5. pants. Aglonas svētvietas un tās aizsardzības zonas uzturēšanu un attīstību nosaka šādi principi:

1) nav pieļaujama ar Aglonas svētvietas apmeklēšanu saistītu nodevu noteikšana;

2) Aglonas svētvietu izmantojama vienīgi reliģiska un garīga rakstura pasākumiem, kurus nosaka katoļu baznīcas vadība Latvijā;

3) ar valsts nozīmes pasākumiem saistītos Aglonas svētvietas uzturēšanas izdevumus var finansēt no valsts budžeta;

4) Aglonas svētvietu un tās aizsardzības zonu sava īpašuma teritorijā, ievērojot likumu «Par kultūras pieminekļu aizsardzību», apsaimnieko Aglonas bazilikas draudze, baudot likumos par īpašuma, zemes, dabas resursu, uzņēmumu ienākuma un pievienotās vērtības nodokli noteiktos atvieglojumus.

II nodala
Aglonas svētvietas finan-

sēšana

6. pants. Aglonas svētvietas finansu līdzekļus veido:

1) līdzekļi, ko Aglonas bazi-

likas draudze gūst no uzņēmēj-

darbības un citas saimnieciskās

darbības;

2) fizisko un juridisko per-

sonu ziedoju;

3) pašvaldību piešķirtie

līdzekļi;

4) valsts budžeta līdzekļi ar

valsts nozīmes pasākumiem

saistīto izdevumu seganai.

7. pants. (1) Ministru kabi-

nets, vienojoties ar katoļu baznīcas vadību Latvijā un attiecīgajām pašvaldībām, katru gadu nosaka Aglonas svētvietā paredzētos valsts nozīmes pasākumus un to norises

noteikumus, kas ir saistoši valsts medicīnās iestādēm, valsts poli-

cijai un Zemessardzei.

(2) Izdevumus, kas saistīti a

valsts nozīmes pasākumu medicīnisko nodrošinājumu,

ceļu satiksmes un sabiedriskās

kārtības nodrošināšanu Aglonas svētvietā un tās aizsardzības zonā,

var segt no valsts budžeta.

Nobeigums 4. lpp.

keramika

Izstādes atklāšana BALTAJĀ ZĀLĒ
š.g. 19.oktobrī plkst. 13.00

LATVIJAS VALSTS MĀKSLAS AKADĒMIJAS

Līga Čīble

STUDENTES DARBU IZSTĀDE REZEKNES KN

REDKOLĒĢIJA: Valija Berkina – Jēkabpils, Jānis Elksnis – Latgales Kultūras centra izdevniecība, Pēteris Gleizdāns – Rēzekne, Anita Petkune – Krāslava, Antons Rancāns – Preiļi, Antons Slišāns – Balvi, Viktors Trojanovskis – Ludza, Pēteris Zeile – Rīga, Jānis Žugovs – Daugavpils, ārzemju biroja vadītājs – Alberts Spogis Minsterē.

AR NEATLAIDĪBU

Jāņa Dimanta, seniora, piemiņai

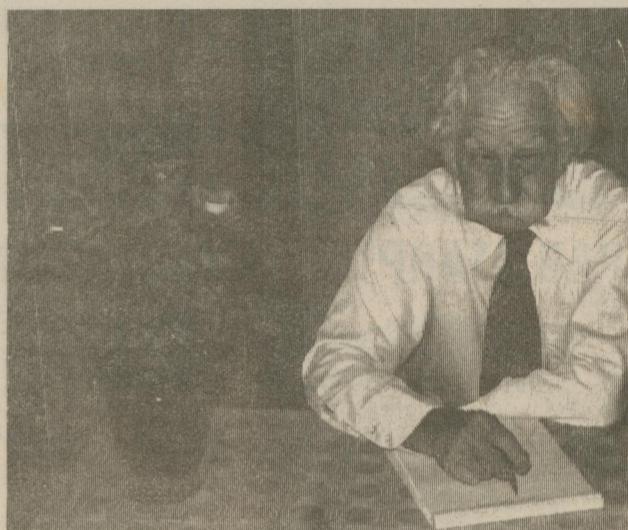
Seniors Jānis Dimants dzimis 1904. gada 16. jūnijā Līvānu pagasta Gosporu sādžā, uz Daugavas labā krasta skaistā vietā Jersikas pilskalna pievārtē, bija astotais bērns Ādama un Rozālijas ģimenē. Bērnībā bijis slimīgs, jau ar dzīves astoto gadu sācis ganīt lopus. Tas tā bija parasti Latgale.

Pirmā pasaules kara laikā 1914. gadā, kad vācieši nonāca pie Daugavas, Dimantu ģimenei bija jātatāj mājas un jādodas bēglu gaitās. Patvērumu viņi atrada pie radīni Areniem turpat pagasta robežas – Gavartienē. Sevišķi smaga viņem bija 1915. gada ziemā, jo nekādus pārtikas krājumus nebija paņēmuši līdz, un tikai cilvēku ūlsirdiba bēglus izglāba no bada nāves. Nebija vieglāk, kad ģimene pavasarī atgriezās mājās, lai arī fronte bija aizvirzījusies prom no šī apgabala. Viņi atrada visu izpostītu – ēkas bija nodedzinātas, zeme saraknāta tranšejās un nostraipīta ar dzelondrātim. Galvenā iztika bija zivis, ko varēja noķert Daugavā.

Pasaules kara viesuļi aprima 1918. gada novembrī, bet Latviju

sākās neatkarības karš, mūsu zemīm pārstaigāgan landesvērs, gan komunistu sarkanarmieši. A pvidus bieži bija te vienu, te otru rokās, aizvien lielāks posts piemeklēja zemi un cilvēkus. Jāni 1919. gadā ievainoja rokā, nācās amputēt plaukstu un piecpadsmit gadu vecumā viņš palika par invalidu.

Školas gaitas J. Dimants bija sācis 1913. gadā Madaliņas pamatskolā un krievu valodā. Kara laikā izglītošanos nevarēja turpināt, skolu atjaunoja tikai 1923. gadā. Jānis iestājās trešajā klasē, mācījās pa vasaru un beidza pēc trim gadiem. Tā paša 1926. gada rudenī iestājās

Daugavpils pilsētas vidusskola, kurā savukārt beidza 1930. gadā un iestājās Latvijas Universitātes Lauksaimniecības fakultātē. Kā citiem Latgales jauniešiem, viņam trūka līdzekļu, bet izdevās atrast darbu Rīgas pagaidu strādnieku slimībā – par vecāko revidēntu. Šajā laikā iestājās arī studentu biedrība «Latgola».

Blakus studijām un savam maizes darbam Jānis Dimants iesaistījās sabiedriskajā darbā Latgolas zemnieku jaunatnes biedrībā, vairākus gadus bija arī tās priekšsēdētājs. Tāpat ilgus gadus vadīja avīzes «Jaunais Võrds» lauksaimniecības pielikumu. Sarakstīja un izdeva grāmatu «Kūdras ražošana un pielietošana lauku saimniecībā».

1935. gadā apprečējās ar Annu Veliku no Līksnas pagasta Seilauskielu sādžas, kura studēja tajā pašā fakultātē. Pēc beigšanas 1938. gadā ieguva agronomes grādu un strādāja «Sēklu eksportā». 1936. gadā viņi bija nopirkūsi saimniecību ar pussimta hektāriem zemes un kaļķu cepli Malas pagastā, sāka tās apkopšanu. 1940. un 41. gados Jānis Dimants strādāja akciju sabiedrībā «Bekona eksports» par pūtnu gaļas iepirkšanas speciālistu. Vācu

– Mosties, sīkais! Mosties! Labrit! Trausos kājās. Pakampu atnesto maizes «paiku», sadzēros karstu tēju un, uzrauga mudināts, izgāju darbā, jau pavisam citā brigādē. Brigadieris Arsenijs Karniševs, krievs no Igaunijas. Mums bija vienāds kriminals un vienāds soda termiņš.

– Tere, tere, letti pois! – Tas apzīmēja – sveiks, sveiks, latvju zēn! Tādējādi solidarizējoties, viņš nemaņi savā aizbildniecībā. Darbā norīkoja par palīgu spridzinātajiem. Tie bija divi «zeki» ar speciālam aplieciem (analogas ūfētēsībām). Strādāja naktīs, ārpus zonas, nelielā būdiņā, ko sauc par «amonalku». Atvasinājums no spridzēkla – amonāls. Viņi spridzināja raktives iežus, lai dienā ieslodzītajiem būtu ko kraut «korobos» un vest uz izmēžu kalnu.

Mans uzdevums bija uzturēt būdiņā siltumu. Gāju pie agrāk nocirstu lapeglu celmiem un ar cirtini (cīrvi nebija) drupināju noskaidas. Novārdzinātam arī tas nebija vienkārši izdarīms.

Izdīvošanas māka katram «zekam» sava atslēdziņa, sava noslēpums. Kam tāda nebija, tas nolēmēt iznīcībai. Spridzinātāji brīvākos brižos starp sagatavosanas darbniem un spridzināšanu, ar vislielāko piesardzību turpat būdiņā gatavoja un ieturēja azaidu. Es tādās reizēs gāju ārā «novērot apkārtī», lai gan siekalas saskrēja mutē, kad tie ēd. ... Tas notika Staupines sādžā. Man bija seši gadi, māsai Stefānijai un brālim Adolfam vēl mazāk. Gadījās, ka mūsmājās ieradās patāls ciemiņš. Pusdienās māte no drāniņas iztina rūpīgi glābātu speķa gabaliņu, sacepa olu kulteni. Mēs, jaunā

okupācijas gados ar ģimeni dzīvoja Maltas pagastā un strādāja par saimniecības pārvaldnieku, vēlāk saimniecību nomāja. 1944. gada devās bēglu gaitās uz Vāciju. Strādāja par dārznieku Augsburgā no 1945. gada rudens līdz 1951. gada maijam pārvietoto personu nometnē Haunstetenē. Ari te bija aktīvs darbinieks un beigu periodā kļuva par administratoru. 1951. gadā pārcēlās uz Amerikas Savienotajām Valstīm un apmetās uz dzīvi Desmoīnē, Iovas štatā. Darbu atrada par sētnieku un dārzniekus Mersi slimīcā. Anna uzsāka studijas farmācijā Dreiksa universitātē. Bet izglītību turpināt neļāva materiālie apstākļi un arī viņa sāka strādāt tajā pašā slimīcā.

Jānis Dimants joprojām nepameta novārtā sabiedrisko darbību. Divpadsmit gadus rosīgi darbojās Iovas štata latviešu biedrības valdē.

1960. gadā viņš bija savācīs ap 1200 iesietām grāmatām un tās nodeva Kara invalidu apvienības ceļojošajai bibliotēkai, iekārtotānai savācā 600 ASV dolārus. 1972. un 1973. gados kopā ar dēlu Jāni vāca ziedoņumus (ASV un Kanādā) Latviešu Kara invalidu mājai Vācijā, nodeva 15500 dolārus, 1973. gadā PBLA valdei pasniedza 5100 dolārus ziedoņumu. Dimantu darbības laikā Latvijas Brīvības fonda ienāca vairāk par 100 tūkstošiem dolāru. Viņš vienmēr aktīvi darbojās Amerikas Latviešu apvienībā, bija deleģēts uz visiem ALA kongresiem, avīzes «Laiks» lasītājiem bija pazīstams ar samaksātājiem «sludinājumiem», kuros pauða savas domas un uzskatus.

Seniora J. Dimanta ģimenē abi dēli – Jānis un Andrejs, arī meita Silvija ieguvuši Medicīnas doktoru grādus. Viņu tēvs pensionējās 1969. gadā, dzīvoja Desmoīnē, kur bija uzcēlis māju, ickopis dārzu un bišu dravu. Savu skarbo dzīvi ar neatlaidību, darbu un godīgumu viņš bija pratis padarīt laimīgu, daudz palīdzēja arī citiem.

KUK UZDEVUMU AUGSTUMOS

... Draugs iepazīst nelaimē – runā tautā. Par to varēju pārliecīnāties arī nesen Ludzā. Nekas jau sevišķs neatgadījās – notrūka ātrumkārbas piestiprinājuma bulskrūve. Jau bija satumsis, līnāja un priekšā tāls ceļš. Nekas neatlikā, kā meklēt kādu garāžu ar bedri vai estakādi. Pilsēta, kurā senāk dzīvots un strādāts, pēdējo divu desmitu gadu laikā plētusies plašumā un stiepusies uz augšu ar jauniem apbūvēm kvartāliem un pieciem stāvā namiem, senie paziņas un draugi uzlabojuši dzīves apstākļus un nomainījusi vecās adreses. Bet, domāju, ka SCO ilggadējo galveno inženieri un veidotāju Stanislavu, viņa dzīves-biedri Valentīnu Gutānu, kuri te nodzīvojuši likteņa lemtās dzīves lielāko daļu, gan jau pazīst un zina vietējā sabiedrība. Tomēr pirms, kam pajautāju, parādīja namu, kur dzīvo jaunais Gutāns – komunālo uzņēmumu kombināta direktors Ēriks... Bez liekas kavēšanās viņš bija klāt ar «Fordu» un daudz pieredzējušo «Zapi» aizvilkā uz savu darba vietu: rīts gudrāks par vakaru – atnāks vīri un palīdzēs, ja var...

Sacīts – darīts. Rītā jau agri esmu KUK bāzē. Arī tā celta un paplašināta klajā vietā. Pāri ielas otrajā pusē, cauri kailajiem kokuzariem redzami jaunais baznīcas baltie torni.

– Šī skaistā celtne liek, lai arī mēs turam kārtā savu apkārtī – sākam to sakot, – stāsta Ēriks Gutāns, kad jau paguvis izrikt darbos vīrus. Viņš ir no tiem vadītājiem, kuri kabinetos nemēdz sēdēt, bet gan vismīlāk uzturas starp cilvēkiem, objektis. Nākot šurp, kādā no ielām pamanīju autofurgonu ar uzrakstiem, ko gan visu nedara KUK un pa kādiem tālruniem jāzvana attiecīgām tā iestādēm. Bet par visu to tuvāk vārds Ē. Gutāna kungam:

– Par direktori šeit esmu astoņus gadus, gandrīz pie visa, kas mums ir pašlaik celšanas un veidošanas esmu piedalījies. Izmantota vieta no kādreizējā remontu un celtīniecības iecirkņa, šo to patapinot, bet lielāko tiesu apgvīvēno jauna, nomēliorējot slīkšnainu vietu. Pašlaik mūsu kombināta pārzināšanā ir pilsētas ūdens apgādes un kanalizācijas sistēmas remonti un uzturēšana. Savā laikā to neatlājām, paturējām vienā uzņēmumā un izrādījies, ka esam ieguvuši kaut vai finansēšanas ziņā. Ja tā mums nes zaudējumus, kopīgo stāvokli varam līdzvarot uz citu, iesesīgāku nozaru rēķina. Mēģināja gan mūs izdalīt sīkākās vienībās, bet noturējāmies un pierādījām, ka izvēle bijusi pareizā. Strādnieki algu sanem laikā, varbūt ka tā nav liela, salīdzinot ar vajadzībām, toties reāla un droša, kam nav mazvarīga nozīme. Mūsu kombinātā ir astoņi desmiti cilvēku. Nesen bija iecirknis Kārsavā – tagad tur ir pats tāvīga organizācija, mēs apkopojam savu pilsētu.

Vēl mums ir viesnīca skaistā vietā pie parka netālu no dzelzceļa stacijas, vēl tārī jauna – celta 1973. gadā. Savācām un izvedām visu veidu atkritumus – sausos un šķidros. Šur tur ir konteineri (vienā otrā uzņēmumā), bet pietiekami daudz automašīnu un tās ik dienas regulāri ir noteiktās vietās, darbu sāk no pulksten sešiem rītā.

Sniedzam pilnīgi visus pakalpojumus, kas saistās ar cilvēku apbedīšanu – zārkū izgatavošanu, katafalks, sēru mūzikā, kapa rakšana un izvadīšanas sēru ceremonija. Vārdū sakot, radiniekiem atliek tikai pašiem noformēt dokumentus. Sliktāk ir tas, ka slimīcā nav saldētavas, kas būtu vajadzīga

ALEKSANDRS PROBOKS

NO RĪTUPEI LĪDZ KOLIMAI

uz grīdas, sagriezos «ritenītī», kājas iespraudu piedurknē, ar bušlatu nosedzos cieši, cik vien tas bija iespējams. Kļuva siltāks, iemigu.

Pamodos, kad zem bušlata trūka gaisa, bet locekļi notirpuši tā ka sāpēja. Kā vāvere mētājos, no viena kaktā uz otru. Trīs soļi turp, tīkpat daudz atpakaļ. Skaitīju līdz tūkstotim, tad vēl un vēl. Cik lēni vilkās laiks! Kā tagad gribējās atgriezties cietuma vienīnīkā, ēst Pleskavas sasmakšo mencu, kaut tik sēdētu siltumā! Dievs, cik liels mans grēks un cik smaga izpirkšana! Brižiem likās, ka visam beegas. Krist un vairs necēlies. Ja izdots izlauzties, tiktu teltī, sasildītos, bet pēc tam? Sasiņu rokas un atpakaļ šurp uz vēl vairākām naktim.

Jau eju pie durvīm, kāliem pirkstiem skrāpeju dzelzceļa. Neprāts... Beidzot zonā nodimēja gongs «celtīties». Tātad septiņas stundas jau pagājušas. Tikai septiņas, bet vilkās kā mūžība! Salst necēšami. Dievs, ko tā sardze kavējas? Varbūt esmu aizmirst?

Vēl nekad nebiju piegājis tik tuvu SLIEKSNIEM, dzīvības un nāves sliksniem. Neatkarīgi tuvojos tam, ar vienu būtni, ar visu saprātu noģīdu, ka glābšanās tuvu, tā jau gandrīz rokām taustāma, bet tēpat arī nāve. Mirklis, vēl mirklis, bet nekas nenotiek, neviens nenāk. Vairs nav auksti, nekrata drebulti. Viss kermenīs sāp. Sāp līdz apziņas zušanai. Savādi, es kliedza, kliedza, cik spēka, bet nedzirdu savu balsi.

Izvilkā mani jau gandrīz izdzīsušu. Atgādos telti. Sēdēju uz grīdas pie krāsnījās. Divi «zeki» specīgi raustīja aiz rokām katrs uz savu pusi:

– Mosties, sīkais! Mosties! Labrit! Trausos kājās. Pakampu atnesto maizes «paiku», sadzēros karstu tēju un, uzrauga mudināts, izgāju darbā, jau pavisam citā brigādē. Brigadieris Arsenijs Karniševs, krievs no Igaunijas. Mums bija vienāds kriminals un vienāds soda termiņš.

– Tere, tere, letti pois! – Tas apzīmēja – sveiks, sveiks, latvju zēn! Tādējādi solidarizējoties, viņš nemaņi savā aizbildniecībā. Darbā norīkoja par palīgu spridzinātajiem. Tie bija divi «zeki» ar speciālam aplieciem (analogas ūfētēsībām). Strādāja naktīs, ārpus zonas, nelielā būdiņā, ko sauc par «amonalku». Atvasinājums no spridzēkla – amonāls. Viņi spridzināja raktives iežus, lai dienā ieslodzītajiem būtu ko kraut «korobos» un vest uz izmēžu kalnu.

Mans uzdevums bija uzturēt būdiņā siltumu. Gāju pie agrāk nocirstu lapeglu celmiem un ar cirtini (cīrvi nebija) drupināju noskaidas. Novārdzinātam arī tas nebija vienkārši izdarīms.

Izdīvošanas māka katram «zekam» sava atslēdziņa, sava noslēpums. Kam tāda nebija, tas nolēmēt iznīcībai. Spridzinātāji brīvākos brižos starp sagatavosanas darbniem un spridzināšanu, ar vislielāko piesardzību turpat būdiņā gatavoja un ieturēja azaidu. Es tādās reizēs gāju ārā «novērot apkārtī», lai gan siekalas saskrēja mutē, kad tie ēd. ... Tas notika Staupines sādžā. Man bija seši gadi, māsai Stefānijai un brālim Adolfam vēl mazāk. Gadījās, ka mūsmājās ieradās patāls ciemiņš. Pusdienās māte no drāniņas iztina rūpīgi glābātu speķa gabaliņu, sacepa olu kulteni. Mēs, jaunā

paaudze, stāvējām pie galda otrā galā. Bija interesanti vērot, kā mīlais ciemiņš notiesā mūsu labāko, garīgāko kumosu. Visi trīs stāvējām, pirkstus mutēs sabazuši, kāri rijām siekalas, ar izbili skatījamies, cik ātri viss pazūd ciemiņa platajā mutē, un uzprasījām, lai nekas nenokrīt no galda. Nez kāpēc māte noskaitā un sūtīja mūs ārā spēlēties ar jauno bumbu. Negribējās. Tad viņa mani, vecāko, paņēma pie rokas un rausus izrāva no istabas, izvilkā no slotas pašus resnākos zarus un, bikšeles pavilkusi, kārtīgi iepēra.

– Aceries, kā garšo «bērza putra», – piekodināja. Vai vēl otrs līdzīgs vērojums teatā Hetas lēgeri. «Blatnīje urkas» no virtutes bija atnesuši pārvā trauku taukainas biezputras.

vasaras karstajās dienās, mums tāda ir kapličā, kuru šogad kapitāli izremontējām un padarījām arī pievilcīgāku no ārpuses.

Mūsu rīcībā daudz tehnikas, sākot no kravas automašīnām, transporta pakalpojumiem līdz ekskavatoram, ja ir jāzrok kāds lielāks zemes darbu apjoms. Tas lieti noder ūdensvadu remontā, kad jāatroc un pēc tam jāaizber tranšejas. Pašlaik ceļam savu benzīna tanku Rēzeknes ielā pie siltumnīcām, kurās pašlaik gan iekonservētas, jo savā laikā uzbūvētas autonomi, nepadomajot, cik dārga ir apsildīšana. Šobrīd tirgus ir pārplūdināts ar ārzemēs izaudzētiem ziediem un augļiem, kuri vairākas reizes lētāki par tiem, ko varētu audzēt mēs. Bet arī nejaucam nos - varbūt, ka apstākļi mainās. Strādājam arī karjeros, palīdzam citiem būvēties, piemēram, muitas dienestam būvējam piebraucamos ceļus. Ja ir pasūtījumi, varam veikt arī daudz citu darbu, kas varbūt mazāk saistīti ar komunālajiem pakalpojumiem. Gadās, ka arī paši meklējam darbu. Vārdu sakot, esam kārt tur, kur mums par padarīto samaksā - šajos grūtajos gados arī tas palīdz saglabāties organizācijai galveno mērķu veikšanai.

Uz jautājumu par pakalpojumu cenām varu atbildēt, ka tās nav augstas. No individuālajiem pasūtītājiem iekasējam mazāk, organizācijām un uzņēmumiem, kuri pazīstami kā bagātāki un ekonomiski spēcīgāki, mūsu pakalpojumu izcenojumi ir augstāki. Starp citu, ja tā var teikt, esam salasījušies spēcīgi speciālisti. No daudzām organizācijām, kas darbojās agrāk un tika likvidētas vai sašaurinātas, pie mums atnākuši labākie darba darītāji, kuri prot vairākus amatus un darba nebistas. Uzņēmuma stabilitāte ir garants tiem, ka tajā darbu meklē radoši ļaudis. Ludzā pašlaik ap 12.000 iedzīvotāju. Arējo kanalizācijas tīklu, kopgarums sasniedz ap desmit kilometriem. Savu bāzi: kantori, darbnīcas, noliktavas un garāžas, kokapstrādes cehu un citas būves paguvām uzcelt vēl tajos laikos, kad tas neko daudz nemaksāja, tagad tikai jāuzturt kartībā...

Tā bija parasta diena kombinātā. Saņēmuši uzdevumus, vīri viens pēc otra aizbrauca uz darba vietām. Sāka ierasties pirmie apmeklētāji un, izlasījuši uzrakstus uz rādītājiem, bez taujašanas ziņā, kur kas atrodams.

Kad rīta spriegums bija noplacijs, kolējā ar ziediem un dāvānam atnāca apsveiki noliktavas pārziņi Zinaidu Jefimočkinu. Sveicēju pulkā bija kombināta grāmatvede L. Kigitoviča, kura šajā amatā strādā jau 35 gadus, darbnīcu vadītājs Nikolajs Rubakins, labiekārtošanas darbu vadītāja pilsētā un viesnīcas «Ezerzeme» direktore Tamāra Ķajina, apbedīšanas biroja priekšniece Elīta Petrova un citi. Iztika bez garām runām un citām ceremonijām.

Ar manu klūmi viņi tika galā vienā mirklī, pārbaudīja, vai darbs ir drošs, un novēlēja laimīgu ceļu. Gaišā noskoņojumā un gaišā rīta pavadīts varēju doties tālāk. Nekas nevēstīja par lietaino un klūmīgo vakardienu, Ludza, peldēdamās atvasaras saulē, bija skaista un moža.

Senioru Gutānu pārim savas dzīves atvasaras rūpes. Valentīna strādā pa mājām, bet Stanislavus dadas pildīt darba pienākumus dēļ uzņēmumā - dzīve paliek dzīve. Viena maiņa darba stafeti nodod otrai, tā saglabā ģimenē iegūto potenciālu, cieņu un mīlestību pret darbu, to attīsta un nes tālāk. Un, jāsaka, dēļi saimnieko prasmīgi.

Antons Rancāns

Daugavpils Latviešu kulturas centrā šī gada 14. un 15. oktobrī bija Starptautiskais pūtēju orkestru šlāgermūzikas festivāls «Lapas dzeltenās», un mākslas baudītājiem sniedza acis un sirdis priecējošas izjūtas. Orkestrantu un aktieru trupas, kas spēleja, dziedāja, dejoja, arī cienījamā publīka, kura applaudeja, žestikulēja līdzi, trallināja, nu jau savu ikdienas darbu ritā vēdīna festivāla atmiņas. Redzētās un pārdzīvotās emocijas negremē sevi, bet liek būt spēcīgiem, izdzīvot, ar cerību izprast svarīgāko mūsdienu mūzikas kultūrpoliitikā. Laika saistība ar mūziku apliecinā dvēseles izpratni, mieru, kuram ejam preti.

Kā piemītu mūzikas aprīnās dienām, lai šīs rindas nes pateicības vārdus par padarīto festivālu, veiksmes un izturības vēlējumus turpmākajos darba cēlienos.

Lietuvas Republikas Iekšlietu ministrijas reprezentācijas orkestram un galvenajam dirigētam pulkvežleitnantam Algīdam Skrindam Radzjaviciūm, profesionālajam pūtēju orkestrim «Riga» un māksliniecīskajam vadītājam Jānim Purīnam, Ogres kultūras nama pūtēju orkestrim «Horizonts» un dirigētam Vilim Kokamegim, Rēzeknes pilsētas pūtēju orkestrim «Rēzekne» un dirigētam Sergejam Sergejevam, Zilupes sporta deju klubam «Sārtā

bura» un Daugavpils Pedagoģiskās universitātes sporta deju klubam un vadītāji Jelenai Pasternakai, Latviešu kultūras centra deju ansamblim «Jezups» un vadītājam Rihardam Skrindam!

Šī festivāla daļnieku koncertus ievadīja pašmāju profesionāla pūšamo instrumentu orķestra «Daugava» 10 gadu jubilejas koncerts. Zīmīgs, pozitīvs lādiņš, varbūt mūsdienu fenomens ir tas, ka populārajā profesionālu «Daugavā» 99 procenti mūziķi ir no Latgales. Nemot vērā viņu niecīgo atalgojumu, varam iedomāties un iztēloties, ka tur darbojas 99% muzikāli izglītoti fanāti. Tātad, Latgalē dzivojošie paši apgūst mūzikas tēlu telpu un veido nacionālus kultūras kolorītu.

«Lapu dzelteno...» prospectā bija iecīmēts būtiskākais par «Daugavu»: «Šīnā laikā orķestrīs ienēmis stabilu un paliekošu vietu valsts kultūras dzīves aprīsēs. Nav bijis neviena valstīs nozīmes pasākuma, kurā kolektīvs nebūtu piedalījies, bet tā vadītājs Raimonds Igolnieks izpelnījies vislielāko pagodinājumu savā profesijā, būdams XX un XI Dziesmu svētku virsdirigēnts 1990. un 1993. gadā. Šajos gados ir bijusi aktīva radoša sadarbība ar T. Kalniņa Radio kori Edgara Račevska vadībā, Nacionālās operas solisti Annu Šņukuti, tautu mīlēto dziedātāju Noru Bumbieri un orķestra «Rīga» vadošajiem mūziķiem. Kolektīvs koncertējis ārzemēs: Polijā 1988. g. (Poznaņā) un 1994. g. (Radomā), Lietuvā 1994. g. (Druskeninkos) pūtēju orķestru festivālā, veltītā kūrortpilsētas 200-gadei.

Iz sniegti koncerti Rīgā Lielajā ģildē, Latviešu Biedrības namā, Grīziņkalna parkā, nemaz nerunajot par dzimto Latgalī, kura izbraukāta kurstām šķēršām.

1993. gada kolektīvam izrādīts liels gods muzicēt Romas pāvēsta vīzites laikā katoļu svētnīcā Aglonā, 1995. gadā jūlijā qēma aktīvu dalibu Ziemeļu un Baltijas valstu Dziesmu svētkos Rīgā.

Profesionāla pūšamo instrumentu orķestra «Daugava» 10 gadu jubilejas

MŪZIKA SAISTĪBĀ AR LAIKU

koncertā programmā bija pirmsakojumi: «Noras koncerts» - veltīts dziedātājai Norai Bumbierei, A. Vecumnieka rondo «Veltījums», izskanēja G. Ordelovska, J. Medīja, L. Liepiņas, V. A. Vivaldi, J. S. Bahā, A. Vecumnieka, H. Galicka, Endrū, L. Vēbera, A. Krūmiņa un citu komponistu skaņdarbi.

Ievērojamais Latvijas diriģents, mūsu novadnieks Raimonds Igolnieks orķestra «Daugava» vadītāja un galvenā diriģenta rūpi nes no 1985. gada 1. septembra, tas ir, no orķestra tapšanas dienas. Maestro mākslas pasaule ienācis no populārās kultūras darbinieku dinastijas. Piemēram, vectēvs Jāzeps Krīvāns (1987 - 1972) mūzikas kultūras vēsturē pazīstams kā ērģēļu skolas pamatlīcis Latgalē, Latvijas brīvvalsts laika - Rēzeknes Tautas konservatorijas pasniedzējs. Zinātāko jauno mūziķi Rēzeknes mūzikas vidusskolas Mežraga klases absolventa diploms neapmierināja, tāpēc studijas turpināja Maskavā Pētera Čaikovska konservatorijā orķestru diriģentu nodaļā.

Atmiņā ataust kāds tā laika iecīmīgs, neoficiāls atgadījums. Rēzeknes lietišķas mākslas vidusskola (70 gadu sākumā) orga-

nizējam kāršu jauno mākslinieku ballī...

Skolas parādes durvis (ne uz skatuves) pamanījām intelīgentu, sportiski attīstītu slaidu auguma tumšmati. Taja brīdi mums aiz muguras skolas vestībā nosalca meiteņu balsis: - «Nu, saturieties! Ieradās Maskavas Konservatorijas students Raimonds Igolnieks...» (Nevaru apgalvot, vai bija ieradies uz ballī, vai tikai pie savas mātes Celinas Igolnieces - galvenās grāmatvedes, jo devās uz viņas kabinetu).

Ekonomisko struktūru pārveidošanās posmā autoritatīvās personības īpatvars mūzikas attīstībā, gribas viennozīmīgi apstiprināt, ir kā izšķiroša virzības ceļa, darbības virzienu iezīmēšana. Lai piepildīs Augavpiliešu vēlēšanās 1996. gadā no 8. līdz 9. jūnijam ne tikai noorganizēt, bet arī gūt iecerētos panākumus visu Latvijas pūtēju orķestru salidojumā.

Cenzdamies izprast savus un citu līdzcelvēku pārdzīvojumus, rakstīja un «Daugavas» dzīvotprieka stiprinātāja Raimonda Igolnieka un «Latgales rapsodijas» autora Gunāra Ordelovska draudzīgos saržus «Pūtēji Latgalē» zīmēja

Pēteris Gleizdāns

LATGALES BRĪNUMBĒRNÍ

VIKTORS TROJANOVSKIS

7. No Nirzas puses nāk patlabanā ārzemēs dzīvojušais žurnālists, redaktors un grāmatnieks Alberts Raidonis. Dzimis 1914. gada 20. martā pēc skolas strādājis pāris pašpārvaldēs, dienēja Latvijas armijā, dabūja izstaigāt kara celus, kas viņu aizrävā svešumā. Pēc karagūstekņu nometnes Beļģijā 1950. gadā devās pāri okeānam, apmetās uz pastāvīgu dzīvi Čikāgā. Pa dienu pildīdams maizes darbu fabrikā, vakaros Latvijas Universitātē aizsāktās tautsaimniecības studijas turpināja Ziemeļrietumu augstskolā. A. Raidonis kļuva par izcilu lietpratēju moderno grāmatvedības mašīnu tehnoloģijā, apguva iespieddarbu salicēja un sagatavotāja māku. Ar viņa pūlēm dienasaigismu tur ieraudzīja daudzas jo daudzas latviešu daiļliteratūras un memuāru grāmatas. Vairākus gadus nīzānietiem nācās redīģēt laikrakstu «Čikāgas Zīgas», kas bija kā izcils trimdas «mazās preses» paraugs, ieguva kādu visai respektablu balvu - būt par redaktoru, līdzredaktoru vai redaktoru daudzām grāmatām, stāvēt pie šūpuļ tādiem izdevumiem kā «Strēlnieks», «Ziemeļnieki», «Priekulieši», «Daugavpils skolotāju institūts», «Ķegums». Rakstīt presē A. Raidonis sācis jau dzimtenē, strādājot rakstnieka Alberta Sprūdža vadītās «Rēzeknes Zīgas». Aktīvi un ražēti šajā jomā viņš turpināja darboties arī svešumā, rakstīdamās direktora pienākumus. Līdztekus

sadzīves vaicājumiem gan ārzemju latviešu, gan cittautu preses izdevumi. Sagatavojis grāmatu par izcilā latgalju valstsvīra, priestera, tautas modinātāja un literāta Franča Trasuna bagāto, raženo un traģisko mūžu. Tautiešu aprindās A. Raidonis tiek turēts par trimdas Misiju, jo pa šiem gadiem ir sakrājis dažādu latviešu avīžu, žurnālu kompleksu un grāmatu kalnu.

8. Pildas pagasta Lemkos 1891. gada 28. decembrī dzīves celu sācis plašā ampluā sabiedriskais darbinieks, kooperators, publicists, tautskolotājs Aleksandrs Silovs. Pabeidzis reālskolu, Maskavas komercinstitūtu un Latvijas Universitātes tautsaimniecības nodalju, viņš strādājis par Balvu, vēlāk Rēzeknes valsts komercskolas, kā arī Kārsavas ģimnāzijas direktorū. Ar viņa gādību Rēzeknē uzbūvēts stalts kara laika sagrautais komercskolas nams. Tājā izvietojās kooperācijas un komerczinību nodalas, angļu un vācu valodas, kā arī reālgimnāzijas abitūrijas kursi. Ludzā atklāja grāmatvedības un vācu valodas kursus, skolas nodalas vēlāk organizēja arī Vidsmuiža, Preiļi, Aglonā, Kārsavā, Sakstagalā, Bērzpili, Abrenē. Kopā ar ievērojamo pedagogu Bronislavu Spūli A. Silovs, bīskapam Jāzepam Rancānam piepalidzot, 1928. gada rudeni lika pamatus vēlāk tik populārajai Latgales tautas universitātei, visu tās pastāvēšanas laiku pildīdamās direktora pienākumus. Līdztekus

tam visam viņš daudz rakstīja. A. Silovs ir autors savulaik visai noderīgajai grāmatai «Preču kustība Latgalē» (1927), ar segvārdu Cēlaveirs līdzdarbojies «Latgolas Vōrdā», «Latgolas Bolsā», «Latgolas Školā», «Jaunajā Vōrdā». Sevišķu sabiedrības ievērību bija izpelnījusies viņa, jāteic gan, visai oriģināli un polemiski raksti par latgaliskās ortogrāfijas jautājumiem, taču tie virzīja uz priekšu šīs grūtās un strīdīgās problēmas risināšanu. Vārdu sakot, ar savu daudzpusīgo un augligo darbību A. Silovs veicināja Latgales zelšanu, saimniecisku un garīgu atdzīmēšanu. Diemžēl, visām viņa nākotnes iecīrēm svītru pārvilka 1940. gada okupācija, bet jau nākošā gada jūnijā pats viņš tika apcietināts un devās tālajā un baismajā Golgatas ceļā uz austriemiem.

9. Skatuves mākslā savulaik ar sekmēm darbojies Nirzas Raibakozas 1925. gadā dzimšušais Aleksandrs Belovs. Viņš ir absolvējis Latvijas valsts konservatorijas teātra fakultāti. Līdz 1963. gadam strādāja par aktieri Daugavpils teātri, līdztekus tam kādu laiku būdams arī vietējā pedagoģiskā institūta dramatiskā kolektīva režisors. Pēc teātra izformēšanas dabūja krietni vien pabrukāt pa bijušo savienību, jo nācās strādāt uz skatuves gan Sverdlovskā un Krasnodarā, gan tālajā Abakānā (Āzijas centrā Hakāsijā), kur kādu laiku pat atveidot Leņina tēlu. Pārbraucis tēvijā, A. Belovs pasniedza zīmēšanu un mākslas vēsturi Daugavpilī, tad darbojās dzīmtajā pūsē Nirzā kā pedagogs, iekārtojot tur arī skolas muzeju. Brīvajā

10. janvāri dzimis publicists, dzejnieks, rakstnieks Jōns Zabarovskis, savus pagaidām vēl mazpazīstamus daiļdarbus viņš publicējis preses izdevumos «Latgolas Vōrds», «Sauleite», «Latgolas Bolss». 12 Pildas Vējeņos 1911. gada

13. gadsā dzimis publicists,

dzejnieks, rakstnieks Jānis

Zabarovskis, savus pagaidām vēl

mazpazīstamus daiļdarbus viņš

publicējis preses izdevumos

«Latgolas Vōrds», «Sauleite»,

«Latgolas Bolss».

LKM
«Koka
mantojums»

DIENAS RĒZEKNĒ

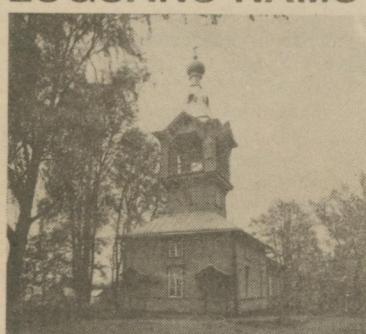
Mūsu pilsētā Eiropas Kultūras mantojuma dienās 15. – 17. septembrī bija pārstāvēti četri kultūras pieminekļi – dzīvojamās ēkas 18. Novembra ielā 26 un V. Seiles ielā 38, Rēzeknes sinagoga Krāslavas ielā 5 un vesticīnieku lūgšanu nams I. Sīnīcina ielā 4. Šīs senās koka būves tika sakoptas un atvērtas brīvam apmeklējumam. Bija sarīkojumi, veltīti katram konkrētam kultūras piemineklim, veicināta informācijas apmaiņa starp koka celtniecības un saglabāšanas speciālistiem. Ikviens šī objekta saimnieks varēja parādīt interesentiem publiskai apskatei savu īpašumu un iedzīvotājiem bija dota iespēja labāk iepazīt novada kultūras mantojumu.

V. Bruzgule,
Rēzeknes pilsētas galvenā valsts kultūras pieminekļu
aizsardzības inspektore.

Attēlā no kreisās uz labo: pilsētas mērs E. Jurkāns, V. Bruzgule
un mākslas koledžas direktors O. Zvejsalnieks svītību brīdī pie
mājas 18. Novembra ielā 26.

VECTICĪBIEKU LŪGŠANU NAMS

Rēzekne, I. Sīnīcina iela 4, celts

1906. gadā, vesticīnieku kopu draudzes īpašums. Koka, halles tipa taisnstūra garenplāna kulta celtnē ar akcentētu apjomā 2 stāvu priekšapjomu, virs kura paceļas masīvs zvana tornis, vainagots ar piramīdālojumā un sīpolveidīgo kupoliņu. Baznīcas tornī atrodas kādreiz reģionā lielākais zvans, draudzei pieder 17. – 18. gs. reto grāmatu un liela 19. – 20. gs. sākuma svētbilžu kolekcija.

DZĪVOJAMĀ ĒKA

V. Seiles ielā 38, 19. gs beigas, T. Obuhovas un Ľaļīnu īpašums. Viena no retajām 20. gs. sākuma vēsturiskās ainaivās vienīvā koka ielas apbūves ēkām, kura savā pīrmatnejā izskata

No vēstulēm

PAR TAUTAS VACĀMI (Nu Viktora Vonoga 1995. g. 6. juļa vēstules)

Vaicōjums par tautas vacumu leidz šām
beja pīlneigi napareizs.

VIKTORIJA MICKĀNE:

– Šeit naasus dērdējuse par myusu projektu, mons. N. R. pīminekli. Voi ir pīsateikuši kaidi tālciniki?

Voi asot apzinojuši myusu volūnīkus, kas bytu gotovi sōktis pī kapitāla dorba – Latgalīšu volūdas vīrīneicīs sastādīšanas? Laikīt un volūnīki ari aizīt... Ti, kam napateik latgalīšu volūda, par tū pīcījās. Nīvīnam tei natīka uzspīsta. Tys bytu vēsturisks materiāls volūdu pētnīkam.

Najemīt jaunā, ka es «uzbryuku» ar jautījumiem. Nāzīnu ni vīna, kam tōs problemi interesātu.

Dīvpaleigu vēlejūt

Nujorkā

L. ERTS:

– Es vīnmār sūtēju myužebā aizgōjušajam Viktoram Vonogam Jākubpiļs avīzē «Brīvā Daugava» publicātūs «Olūtus», bet šūreiz aizkavējūs ar tū, kuru veļteits kardināla Julijana Vaivoda symtgadei – nūsytu «Zemturim». Maņ ļāti žāl, ka nu sākuma un leidz golam navarēju pīsadeleitīs Preiļu rajona

bibliotekā oragnizeitajos pīrūnōs par laikroku «Zemturus», jo šīmā dīnā brauču uz Stabuļīnu pogosta Krištopu kopīm sakortot zīmai munu vacōku un tyvökūs radīnīku kopu kūpečas. Par mynātu saišonu uzīzīnīju grōmatneicā, kur vīnmār īsāgōdījūs avīzi «Zemturus», žāl, ka jū vēl navar pāsuteit pa postu ari cytūr Latvijā.

SINAGOGA

Krāslavas ielā 5, 19. gs beigas, ebreju kopienas īpašums. Pusotra stāva koka kvadrātpļāna kulta celtnē ar lēzenu četrslīppu jumtu, loti pietīcīgu arhitektonisko fasāžu risinājumu – pirmā stāva logiem dekoratīva pusaploces pārsedze ar zobinājumu, virs tiem t. s. «aklie logi». Interjerā halles tipa celtnē ar daļēju pusotra stāva stiklotu galeriju virs galvenās iejas daļas.

saglabājusies līdz mūsdienām. «L» veida plāna ar izbūvēm un mezonīnu, fasādes un lieveņi rotāti ar ažūru «koka mežīņu» apdarī, galvenajām durvīm ir smalki kokgriezuma pildiņi.

PAR SVĒTVIETU AGLONĀ

Sākums 1. lappusē

8. pants. Jebkura uzņēmējdarbība Aglonas svētvietā tās aizsardzības zonā veicama likumdošanas aktos noteiktajā kārtībā un ar Aglonas bazilikas draudzes rakstveida atļauju. Aglonas pagasta iedzīvotājiem, kuri līdz Aglonas bazilikas zemes īpašuma tiesību atjaunošanai lietoja šo zemi, ir priekšrocība – tiesības noslēgt ilgtermiņa zemes nomas līgumu ar Aglonas bazilikas draudzi.

III nodala.

Noteikumi par uzturēšanos Aglonas svētvietā un tās aizsardzības zonā

9. pants. Katoļu baznīcas vadība Latvijā, saskaņojot ar Ministru kabinetu, nosaka uzturēšanās kārtību Aglonas svētvietā. Šos noteikumus publicē un izvieto sabiedrībai pieejamās vietās uz Aglonas svētvietas aizsardzības zonas robežas un tās teritorijā.

10. pants.

(1) Ministru kabinets, vienojoties ar katoļu baznīcas vadību Latvijā un attiecīgajām pašvaldībām, izdod noteikumus par visu fizisko un juridisko personu uzturēšanos Aglonas svētvietas aizsardzības zonā.

(2) Šie noteikumi var ietvert:
1) īpašu apbūves ēku, būvju uzturēšanas un dabas resursu izmantošanas kārtību;

2) ierobežojumus attiecībā uz tirdzniecību ar reibinošiem dzērieniem, citām izklaidei paredzētām precēm un šo preču reklāmu;

3) ierobežojumus attiecībā uz dažādiu veidu izklaides vietu ierīkošanu, reklāmu un darbību;

4) pasākumus, kas veicami sabiedrīskās kārtības uzturēšanai.

(3) Noteikumus publicē un izvieto sabiedrībai pieejamās vietās uz Aglonas svētvietas aizsardzības zonas robežas un tās teritorijā.

(4) Noteikumu izpildi kontrolē Aglonas pagasta padome, valsts policija un Zemessardze.

(5) Noteikumu pārkāpējus sauc pie administratīvās atbildības saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksu.

Likums stājas spēkā ar tā izsludināšanas dienu.

Likums Saeimā pieņemts 1995. gada 12. oktobrī.

**Valsts prezidenta vietā
Saeimas priekšsēdētājs
A. Gorbunovs**
Rīgā 1995. gada 21. oktobri

VIKTORU VONOGLU PĪMYNĀT

1995. goda 12. oktobrī

Tik naparosti dreizi

Godi aiznas dzeivi,

Un sirds pret sovu gribu

Pukstēt stōj.

Tod nūdzīst vyss...

Tik lopas kreitūt breivi.

Par Tovu kopu

Rudiņs sagu klōj

Tik skaistu

Tāvu zemes smiltīm izrūtōtu,

Ar sābru mīlestību apdvasmōtu,

Lai sovā zemē gulēt bytu sylts.

Tī sovā pusē

Tevi

Glōsteis myuža

mīgs,

Tī zīmas solā

Tevi apsegs

snīgs,

Tī atīs jauni

Pavasara reiti,

Ar Leiksna

bazneiczonim

Izaneiti,

Tī vyzbuleitis

Tev par gūdu

plaugs

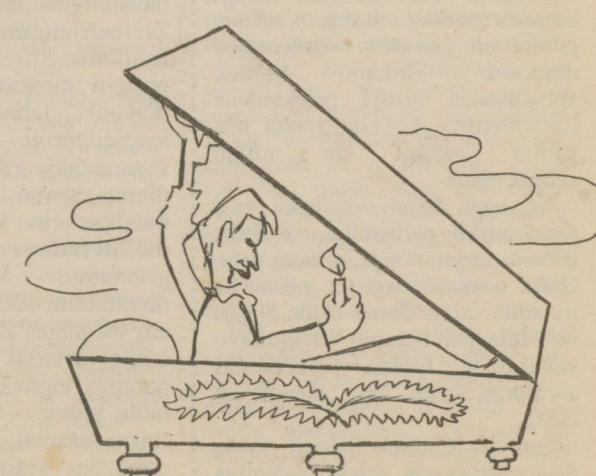
Un jaunō

paaudze,

Kas Tovā pusē

augs.

Koleta Andāne,
Reigas latgalīšu bīdreiba

– Kas vēl cits atlicis kultūrai: liecies tikai zārkā.

Jōņa Karūdzniķa zīmējums

Latgales novada nedēļas laikraksts.
Redkolēģija.
Dibinātājs – A. Rancāna
izdevniecība.

Masu informācijas līdzekļa
reģistrācijas aplieciņa Nr. 1609.
Iznāk no 1994. gada 30. decembra,
reizi nedēļā – piektdienās.

Izdevēja norēķinu konts Latvijas
Unibankas Rāzna filiālē Preiļos Nr.
468425, izdevēja adrese: A. Upīša ielā
3-49, LV-5301, tālrunis 21516.

I iespēloksne, metiens – 1000°
eksemplāru.
Datorsalikums un aplaušana Solveiga
Sarkane. Iespēsta Rēzeknes
tipogrāfijā Baznīcas iela 28.